

BROOKINGS

انتخابات تایوان و چشم‌انداز
نش چین و آمریکا

ریچارد سی‌بوش
رئیس سابق مؤسسه
آمریکا در تایوان

مؤسسه آمریکا در تایوان، نهادی است که از طریق آن، ایالات متحده روابطش با تایوان را مدیریت می‌کند، از این رو که آمریکا روابط دیپلماتیک با تایوان ندارد و تایوان را به‌عنوان یک کشور مستقل به‌سمیت‌نشناخته است. ریچارد سی‌بوش، نزدیک به پنج سال، تا سال ۲۰۰۲، رئیس این نهاد بوده است. او هم‌اکنون به‌عنوان کارشناس مسائل آسیای شرقی با اندیشکده بروکینگز همکاری می‌کند.

نتیجه انتخابات سال ۲۰۲۴ تایوان را یک ویژگی ساختاری در قانون اساسی تایوان تعریف می‌کند. این یعنی کاندیدایی که تعداد بیشتری رأی بیاورد، اما اکثریت را به‌دست‌نیابوده باشد، همچنان رئیس‌جمهور خواهد شد. در پنج انتخابات اخیر، رهبران دو حزب اصلی، روبه‌روی هم قرار گرفته‌اند و برنده اکثریت را کسب کرده است. دو حزب اصلی، یکی کومینتانگ یا کی‌ام‌تی است، حزب حاکم دوران اقتدارگرایی که تسهیل‌گر گذار به دموکراسی در دهه ۱۹۹۰ شد و دیگری حزب دموکراتیک پیشتر یا دی‌پی‌پی که حزب حاکم فعلی است.

اسمال متفاوت است. علاوه بر هو یو ای، کاندیدای کی‌ام‌تی و ویلیام لی چینگ‌ته، کاندیدای دی‌پی‌پی، کون‌جون‌جه هست. کاندیدای عجیب و کاریزماتیک حزب مردم تایوان یا تی‌پی‌پی که خودش تأسیس کرده است. اگر بخواهیم ساده‌سازی کنیم، کی‌ام‌تی طرفدار تعامل با چین است، لاق‌لاقل تعامل اقتصادی. دی‌پی‌پی بر تهدیدی تأکید کرده است که چین در طول زمان برای تایوان دارد. تی‌پی‌پی هم بر پایه موضعی ضدساختار قدرت و حمایت قوی از سمت جوانان رونق یافته است. توصیف رسانه‌ها به این شکل که کی‌ام‌تی حامی چین است و دی‌پی‌پی حامی استقلال، حقیقت پیچیده‌تری را به شکلی نادرست نشان می‌دهد.

نظرسنجی دنبال‌کننده «مای فورموسا» در آخرین نسخه‌اش به لی ۲/۲۵درصد، به هو ۱/۳۲درصد و به کو ۱/۱۹درصد شانس پیروزی داده است. با ضریب خطای ۲/۸درصد. این در بیشتر دوران کارزار انتخاباتی، نحوه تقسیم نظرات رأی‌دهندگان بوده است. کاندیداهای کی‌ام‌تی و تی‌پی‌پی، هو و کو، رأی‌دهندگان ضد دی‌پی‌پی را با هم تقسیم کرده‌اند. لی هیچ وقت بالای ۵۰ درصد رأی نداشته است. بسیاری فکر می‌کنند بعد از حدود ۸ سال حضور در قدرت، باید شخص دیگری به جای دی‌پی‌پی بیاید. هشدارهایی مطرح شده است که اگر دی‌پی‌پی ریاست‌جمهوری را ببرد، به سمت استقلال قانونی تایوان خواهد رفت و این جرقه جنگی در تنگه خواهد شد که ایالات متحده را درگیر خواهد کرد. اما من فکر می‌کنم این دیدگاه غلط است، به چند دلیل. اول اینکه لی موضعش نسبت به چین را به سمت مسیر محتاطانه‌ای که سای دنبال کرده، تغییر داده است. او مدعی است کاندیدای حفاظت از وضعیت موجود است و با موضع سای موافق است که نه در مقابل فشار چین قد خم کند و نه چین را به صرف حمایت ایالات متحده تحریک کند.

دوم، گرچه چین به اعلام استقلال تایوان با کارزار نظامی پاسخ خواهد داد، بکن می‌داند که این کار خطرناکی خواهد بود، تا حدی به این خاطر که ارتش چین آماده چنین کارزاری نیست.

سوم، چین این گزینه را دارد که راهبردش در مقابل دولت سای را ادامه دهد، یعنی کارزار گسترده اجبار که شامل نمایش قدرت نظامی می‌شود اما گستره‌ای از فشارها و تهدیدهای غیرنظامی هم با خود دارد. این رویکرد کم‌خطری است. اعتماد مردم تایوان را هدف می‌گیرد و نشانه‌هایی هم هست که دارد به‌تدریج نتیجه می‌دهد.

چهارم، گرچه چین با پیروزی کی‌ام‌تی، فشارهایش را کم خواهد کرد، مشخص نیست که دو طرف تا چه حد به روزهای ریاست‌جمهوری ما پینگ‌جنو از کی‌ام‌تی و سیاستش برای تعامل با چین باز خواهند گشت. خیلی چیزها از ۲۰۰۸ تا امروز تغییر کرده‌اند. کی‌ام‌تی نسبت به چین محتاط‌تر است، تا حدی به خاطر رفتار چین در جاهایی مثل هنگ‌کنگ و تا حدی به خاطر تغییر در نظر افکار عمومی تایوان. در نهایت، مردم تایوان رهبر آینده‌شان را در ۱۳ ژانویه انتخاب خواهند کرد. هر طرفی که پیروز شود، با چالش‌های حکومت‌داری مواجه خواهد شد. نقطه شروع‌شان هم در تریجحات مردم نسبت به وضعیت کنونی خواهد بود.

بین‌الملل

INTERNATIONAL

یاسمن طاهریان
خبرنگار گروه بین‌الملل

۱۰ سال پیش، عبدالفتاح السیسی ژنرال پیشین مصر با اعزام نیروهای نظامی برای عزل رئیس‌جمهوری که در انتخاباتی آزاد منصوب شده بود، قدرت را به‌دست آورد؛ غضب قدرتی که با کشتار حداقل ۸۰۰ معترض مخالف یا کودتا در یک‌روز به دست آمد؛ کودتایی که به یورش‌های اوت ۲۰۱۳ شناخته می‌شود، توفانی از محکومیت‌های بین‌المللی را برای السیسی به‌همراه داشت. مشکلات اقتصادی ۲۱ ماه گذشته را در نظر بگیرید. زمانی که ارزش پول مصر سقوط کرد، قیمت کالاها سر به فلک کشید و خیلی از مصری‌ها دیگر نمی‌توانستند گوشت بخردند یا شهریه مدرسه فرزندان‌شان را بپردازند. با اینکه صندوق بین‌المللی پول پیشنهاد پرداخت کمک به بدهی‌هایی که رئیس‌جمهور مصر به بار آورده را مطرح کرده، به‌نظر می‌رسد وام‌دهندگان و خود مصری‌ها هم صبرشان با السیسی لبریز شده است. با این حال، یک دهه بعد، او همچنان رئیس‌جمهور است و نتیجه انتخابات ریاست‌جمهوری این ماه نیز تأیید کرد که برای شش سال دیگر هم در قدرت باقی می‌ماند. به‌گفته‌مقامات، السیسی دور سوم ریاست‌جمهوری را با ۸۹/۶درصد آراء به‌دست آورده است. با اینکه به‌رگ برنده خودکامگی حکومت السیسی شکی در این نتیجه وجود نداشت. بیشتر از آن جنگ در همسایه‌های مرزی، یعنی غزه بود که به السیسی اجازه داد خود را رهبری قوی در خانه و خارج از کشور نشان دهد؛ همانطور که پس از درگیری‌ها در لیبی، سودان، سوریه و کشورهای دیگر نشان داده بود. این همان نقشه آشفتگی‌ها است که از ژئوپلیتیک خاورمیانه تشکیل شده؛ کشوری با چند جبهه در هر کدام آتش‌سوزی در سطح ۵شعله‌ور است و باعث شده السیسی با مدل سرسختانه خودهمانند سنگی باثبات به‌نظر برسد. اگر السیسی احساس کند قدرتش روبه کاهش است، با گستاخی آن را رد می‌کند چون بحران‌های منطقه هر گونه فشار بر او برای اعمال اصلاحات را برداشته است. امتیازات کوچک برای سیاست‌های اقتصادی و حقوق بشری هیچ‌وقت قدرت او یا قدرت نهاد امنیتی-نظامی که کشور را اداره می‌کند و بر اقتصاد این کشور چیره شده را به خطر نینداخته است.

سیسی هر بار که در انتظار عمومی دیده شد، اعتماد به‌نفس‌اش را به رخ کشید. او سال ۲۰۱۶ برای مخاطبانی که تسویفش می‌کردند گفت: «اگر شما واقعاً عاشق مصر هستید... من برای تمام

مصری‌هایی که به‌من گوش می‌دهند می‌گویم: «فقط به حرف‌های من گوش کنید، فقط من.» ظاهراً مصری‌های بسیاری به حرف السیسی گوش دادند. بعد از آشفتگی‌های بهار عربی در مصر، زمانی که اعتراضات گسترده باعث برکناری حسنی مبارک خودکامه در سال ۲۰۱۱ شد، انتخاباتی که پس از آن برگزار شد قدرت را به محمد مرسی اسلام‌گرایی داد که بعدها به‌طور گسترده‌ای منفور شد و به همین ترتیب مصری‌ها به السیسی به‌چشم‌یک‌ناچی نگاه کردند. السیسی از آزادی عمل خود در حد بی‌نهایت استفاده کرد؛

به‌ویژه در کندن زمین. او می‌خواهد مصر را به یک «جمهوری جدید» مدرن تبدیل کند، از دل کویر پایتخت جدید و وسیعی بیرون آورد، کیلومترها جاده و پل بسازد و محله‌های فقیرنشین را برای توسعه به سبک دومی تراز کند. نظرات بر تمام این موارد برعهده ارتش است؛ جایی که السیسی تمام زندگی حرفه‌ای خود را تا قبل از ورود به کاخ ریاست‌جمهوری گذرانده. بیشتر هزینه‌این اقدامات هم‌بدهی‌های جدید پرداخت شدند. طرح پایتخت جدید، نمادهای باستانی مصر را داشت؛ مثالی از آنچه رابرت اسپرینگ‌بورگ، کارشناس اقتصاد سیاسی مصر، برند السیسی را «ملی‌گرایی فرعونی» خوانده بود. دیدگاه او از تغییر و تحول این بود که «خود و کشور خود را با فشار بر نیروهای کار و با فداکاری‌مان بسازیم». رئیس‌جمهور مصر در سخنرانی‌های بی‌شمار خود مصری‌ها را به کاهش فرزندآوری و خوردن غذای سالم‌تر تشویق می‌کرد. این اواخر با این حال همانطور که هزینه زیاد مگا‌پروژه‌ها اقتصاد را دچار بحران کرده، السیسی به مصری‌ها هشدار داد که کمتر غذا بخورند. السیسی پاییز گذشته هنگامی که حضور خود در انتخابات را اعلام می‌کرد، گفت:

«اگر هزینه رفاه و پیشرفت برای ملتی این است که کمتر بخورند و بنوشند، پس ما نمی‌خوریم و نمی‌نوشیم.» به‌گزارش نیویورک‌تایمز، سال‌هاست که با کوچکتر شدن طبقه متوسط و شدیدتر شدن سرکوب‌ها، میزان شیدایی‌ها برای السیسی فروکش کرده است. با این حال جمعیت بالای از مصری‌ها از دیوار السیسی در برابر تروریسم و بی‌ثباتی حمایت کرده‌اند. کشورهای غربی همچنین نشان دادند که از بی‌بازی خود نسبت به نقض حقوق بشر چشم‌پوشی می‌کنند و در برابر اختلاف عقیده برای همکاری با او در برابر افراط‌گرایی خشونت‌آمیز و مهاجرت آوارگان سکوت می‌کنند. این جغرافیا بود که بارها و بارها مردم مصر را به السیسی متقاعد کرد. در غرب مصر، درگیری ناتمام لیبی در جریان است، در جنوب، کشتار خونین سودان. حمله اسرائیل به غزه در سراسر مرز شرقی مصر ادامه دارد. در شمال مصر هم دربار مدیترانه قرار دارد و بالاتر از آن قاره اروپاست که رهبران آن از انتظار هجوم موج جدیدی از مهاجران به‌شدت ترسیده‌اند. مصر همچنین کنترل کانال سوئز را برعهده دارد که شاه‌رگ عبور و مرور کشتی‌های تجاری است. رباب المهدی، دانشمند سیاسی در دانشگاه آمریکایی در قاهره می‌گوید: «سیسی به‌خاطر کشوری که بر آن حکومت دارد، فرصتی برای موفق شدن دارد، فقط به‌خاطر موقعیت مکانی. اباً اینکه دولت باراک اوباما در سال ۲۰۱۵ کمک‌های نظامی به مصر را به دلیل کودتای ۲۰۱۳ السیسی به حالت تعلیق درآورد اما افزایش بی‌ثباتی در منطقه، آمریکا را متقاعد کرد که مصر را به‌عنوان دومین کشوری که بزرگترین

کمک‌های نظامی آمریکا دریافت می‌کند، حفظ کند. السیسی یاد گرفته که روی دوستی آمریکایی‌ها به‌تنهایی حساب نکند بنابراین تسلیحات بیشتری از فرانسه، روسیه و دیگر کشورها خریداری کرده است. روابط دوستانه با مسکو به‌ویژه باعث شده تا توجه آمریکا جلب شود و واشنگتن را متقاعد کند که آمریکا برای مقابله با نفوذ روسیه باید قاهره را به خود نزدیک نگه دارد.

دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور پیشین آمریکا که به‌طور مرتب السیسی را «دیکتاتور مورد علاقه‌ام» خطاب می‌کرد تردیدهای کمی نسبت به این رابطه داشت. اما باین در کارزار انتخاباتی‌اش اعلام کرد: «هیچ چک سفید امضاشده‌ای» را اعطا نمی‌کند که به السیسی اجازه سوءاستفاده از آن را بدهد. سپس در جنگی که می‌آید، اسرائیل در غزه راه انداخت، مصر از روابط خود با حماس استفاده کرد تا مذاکرات صلح برگزار شود و مفید بودن خود را به رخ بکشد. هر گونه تصمیم آمریکا برای نگه داشتن مصر در دایره نزدیک به نظر نتیجه معکوس می‌دهد. مصر در حال روتوش کردن تصویر خود است؛ برخی از مخالفان به‌نام خود را آزاد می‌کند (درحالی‌که عده بیشتری را بازداشت می‌کند) و به‌مذاکره با اپوزیسیون به‌عنوان شواهدی اشاره می‌کند که نشان‌دهنده باز شدن فضای سیاسی است. این بار، مصر به‌عنوان تنها دروازه به‌دنیای خارج از غزه در صدر خبرها قرار گرفته؛ تنها مرزی که کمک‌های بشردوستانه می‌تواند از طریق آن وارد غزه شود و جایی که فشار برای فلسطینی‌های مستأصلی که دنبال دریافت اجازه ترک غزه هستند، رو به افزایش است. مصر همچنین در آتش‌بس موقت اخیر نقش میانجی‌گری عقیقی بازی کرد. اما قطر، پادشاهی کوچک حاشیه خلیج فارس، نقش مساوی با حتی بر جست‌وجوی در مذاکرات داشت که گواهی بر این است که چگونه ظهور کشورهای ثروتمند حاشیه خلیج فارس و مشکلات داخلی مصر نقش سنتی این کشور را به‌عنوان راهنمای سیاسی و فرهنگی خاورمیانه کم کرده است.

المهدی می‌گوید، جمال عبدالناصر و انور سادات، رؤسای جمهور پیشین مصر به‌خاطر نفوذشان در منطقه به شخصیت‌های جهانی تبدیل شدند. السیسی در عوض جز ابتدال هیچ دیدگاهی برای فرای بحران خاورمیانه‌ندارد.

▼ دور سوم ریاست‌جمهوری

این اولین انتخابات ریاست‌جمهوری از زمان فراندوم سال ۲۰۱۹ است که راه را برای ماندن السیسی تا سال ۲۰۳۰ در قدرت حفظ کرده. این انتخابات زمانی برگزار شد که مصر، بر جمعیت‌ترین کشور جهان عرب با بحران شدید اقتصادی روبه‌روست و تحت تأثیر جنگ غزه

در همسایگی‌اش قرار گرفته است. برای السیسی اقتدارگرایی‌گیری که از روز یکشنبه تا سه‌شنبه در مصر برگزار شد، عمدتاً جلابی از مشروعیت عمومی است. چهره السیسی در سرتاسر قاهره دیده می‌شود؛ روی بیلبردهای عظیم در امتداد بزرگراه‌های عریض و طویل که اعلام می‌کند: «همه ما با شما هستیم.» اما همانطور که قیمت کالاهای اساسی جهش بسیاری پیدا کرده و دولت در عین حال برای مگا‌پروژه‌های زرق و برق‌دار هزینه‌های سنگینی پرداخت می‌کند، شکوه‌های نارضایتی در این کشور بلند و بلندتر شده است. علاوه بر سیسی، سه نامزد کمترشناخته‌شده دیگر در این انتخابات شرکت کردند: فرید زهران، رئیس حزب چپ‌گرای سوسیال‌دموکرات مصر، عبدالسند یمامه، رئیس حزب ملی‌گرای الوفد و حازم عمر، رهبر حزب جمهوری‌خواه خلق، به‌گفته تحلیل‌گران، هیچ‌کدام از این رقبا تهدیدی برای السیسی تلقی نمی‌شدند. هر سه حزب در آخرین دوره از انتخابات پارلمان بخشی از بلوک حامیان السیسی بودند. عمر، کارآفرین حوزه گردشگری در سال ۲۰۲۰ توسط السیسی در سنای مصر منصوب شد. یمامه‌ماه گذشته در یک گفت‌وگوی تلویزیونی از السیسی تقدیر کرد و سال گذشته خواستار تصویب اصلاحیه‌ای در قانون اساسی شد که از نقش السیسی (قبل از کودتا) در اعتراضات ضدمسلمان اخوان المسلمین در سال ۲۰۱۳ تقدیر می‌کرد. زهران از دولت انتقادهایی را مطرح کرد و برای پایان دادن به سانسورهای رسانه‌ای کمپین راه انداخت. اما او به‌عنوان اپوزیسیون معتدلی دیده می‌شود که از خط‌فرم‌های مقامات مصر عبور نمی‌کند.

▼ انتخابات آزاد و منصفانه

آیا این انتخابات آزاد و منصفانه بود؟ نه. به‌گزارش واشنگتن پست، در ماه‌های پیش از آغاز فصل کارزارهای انتخاباتی، نیروهای امنیتی حامیان و بستگان احمد طنطاوی را بازداشت کردند. طنطاوی تنها رقیب معتبر السیسی به‌شمار می‌رفت. او با صراحت از دولت انتقاد می‌کرد و در میان مصری‌های جوان محبوبیت داشت. در ماه سپتامبر، تحقیقات گوگل و لابراتوار رشته‌های مختلف علمی دانشگاه تورنتو نشان داد که نرم‌افزار جاسوسی Predator در تلفن طنطاوی کار گذاشته شده بود. نام‌نویسی برای انتخابات نیازمند آن است که هر کاندیدا یا از طرف ۲۰ نفر از اعضای پارلمان یا از طرف حداقل ۲۵ هزار رأی‌دهنده واجد شرایط در سراسر ۱۵ فرمانداری مصر حمایت شود. السیسی تمایل خود به شرکت در انتخابات را در اوایل اکتبر اعلام کرد و گفت: «او دویاره به‌درخواست مصری‌ها توجه می‌کند.» یک مقام انتخابات سراسری می‌گوید او حمایت بیش از یک میلیون و ۱۰۰ هزار نفر را دارد. این روند با

جنگ غزه و به

پیرو

